

Arrest

nr. 209 602 van 19 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig verzoek om internationale bescherming deels steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken om internationale bescherming hebben uiteengezet.

In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming werden zij geacht afstand te hebben gedaan van hun verzoek aangezien zij geen gehoor hebben gegeven aan hun oproeping voor het interview bij de DVZ.

Hun tweede verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 88 764 van 2 oktober 2012.

Hun derde en vierde verzoek om internationale bescherming werd door de DVZ onontvankelijk verklaard.

Ter ondersteuning van hun huidig verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers volgende documenten neer: twee brieven van burens die getuige waren van de brandstichting van hun huis, een brief van hun (schoon)broer, identiteitsgegevens van hun (schoon)broer en de twee burens, een envelop gericht aan verzoeker, een attest van de brandweer, een kennisgeving van de brandweer aan de politie na onderzoek van de brand, convocaties, enkele foto's, en medische attesten.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun huidige verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Verzoekers betwisten en bekritisieren doch ontkrachten, noch weerleggen de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de voorgelegde documenten. Uit de bestreden beslissing van verzoeker blijkt dat: "Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt (twee brieven van burens die getuige waren van de brandstichting van uw huis, een brief van uw broer, een attest dd. 10/01/2017 van de brandweer, een kennisgeving van de brandweer aan de politie na onderzoek van de brand, een convocatie dd. 15/06/2014, en enkele foto's) als ook de documenten die u aanbracht in het kader van uw vorige verzoeken en waarover het CGVS zich nog niet inhoudelijk heeft uitgesproken (hospitalisatie attest en drie politieconvocaties), moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke Russische documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Dit wordt bijvoorbeeld bevestigd door de vaststelling dat bij de convocaties niet is ingevuld wie de afzender is (normaal gezien links bovenaan) en niet is ingevuld wanneer de convocatie werd afgeleverd. Zeker nu op deze convocaties plaats hiertoe voorzien is mét de vermelding dat deze ingevulde strook dient te worden afgescheurd en teruggebracht naar de politiedienst, is deze vaststelling niet bevorderlijk voor de authenticiteit van deze convocaties. Voorts vertonen deze convocaties dezelfde grammaticale fout (verkeerde vervoeging van het woord m.b.t. de manier waarop de convocatie werd verstuurd) én werden deze convocaties opgesteld op dezelfde datum en tijdstip (bv. op 15/06/2014 om 10h00) als dat u zich bij de politie diende aan te bieden voor het gehoor, hetgeen bezwaarlijk kan beschouwd worden als een normale gang van zaken. Nog wat deze convocaties betreft stelt uw vrouw (vrouw 5de VIB CGVS p. 3-4), in weerwil met uw beweringen, dat u na de convocaties die u verkreeg in 2012 geen nieuwe, recentere convocaties zou ontvangen hebben. Redelijkerwijze mag echter van echtgenoten verwacht worden dat ze op de hoogte zouden zijn van hun problemen en van de documenten die ze ter ondersteuning hiervan kunnen voorleggen. Het geheel van deze vaststellingen heeft dan ook verder een negatieve impact op de bewijskracht van deze convocaties en ondermijnt de authenticiteit ervan op zwaarwichtige wijze.

De identiteitsgegevens van uw broer en de twee burens en de envelop gericht aan u, bevat gegevens die niet worden betwist. De twee brieven van burens die getuige waren van de brandstichting van uw huis, en de brief van uw broer, kunnen bezwaarlijk als een objectieve bron van informatie worden beschouwd. Bovendien is het merkwaardig dat uw broer in zijn brief schrijft dat de zaak m.b.t. de brandstichting van het huis doorverwezen is naar het parket, dit terwijl u verklaart (5de VIB CGVS p. 6) niet te weten of het parket betrokken is bij het onderzoek naar deze brandstichting. Evenzo is het merkwaardig dat u stelt

dat uw broer u niet zei wanneer de eerste poging tot brandstichting van het huis plaatsvond, dit terwijl uw broer in zijn brief schrijft dat dit in augustus 2016 gebeurde. De vaststelling dat u amper op de hoogte bent van de inhoud van de brief van uw broer relativeert dermate de ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging dat ze verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Wat betreft het attest dd. 10/01/2017 van de brandweer en de kennisgeving van de brandweer aan de politie na onderzoek van de brand, kan nog worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen deze documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Dit geldt evenzo voor het door u voorgelegde medisch attest dd. 26/12/2011 waaruit blijkt dat de omstandigheden waarin u de omschreven verwondingen zou hebben opgelopen (ten gevolge van slagen) gebaseerd is op uw verklaring en aldus geen objectieve bron van informatie is. Uit de foto's kan niet worden opgemaakt in welke omstandigheden deze werden gemaakt waardoor deze op zichzelf een zeer beperkte bewijskracht hebben.

De Belgische attesten m.b.t. uw medische problemen in de periode 2013-2014 werden in detail besproken in de beslissing die werd genomen in het kader van het niet-ontvankelijk bevonden vijfde verzoek tot internationale bescherming van uw vrouw R.(...) K.(...) (O.V. 6.941.854)."

Verder blijkt uit de bestreden beslissing van verzoekster dat: "Uit de medische attesten m.b.t. uw man blijkt dat in 1998 de diagnose van epilepsie werd gesteld na ernstige psychotrauma/depressie. Voorts wordt vermeld "Depressie vroeger door ruzie in de familie en oorlog. Nu niet meer, enkel door epilepsie." Alhoewel er in deze attesten gesuggereerd wordt dat zijn psychologische toestand in verband zou kunnen staan met gebeurtenissen die uw man in zijn land van herkomst zou hebben meegemaakt, kan dit niet met zekerheid worden vastgesteld. Deze attesten bevatten immers slechts summiere informatie over zijn vervolgingsvrees, die enkel gebaseerd kan zijn op jullie verklaringen en aldus geen objectieve bewijswaarde heeft. Deze attesten vormen aldus geen bewijs dat zijn psychische moeilijkheden een rechtstreeks gevolg zouden zijn van jullie beweerde vervolgingsfeiten. In dit kader dient nog te worden opgemerkt dat u zelf aanhaalt (5de VIB DVZ pt. 15; 5de VIB CGVS p. 3-5) dat uw man, in weerwil met zijn beweringen, nooit problemen heeft gekend met de Tsjetsjeense autoriteiten. In dit verband moet volledigheidshalve worden benadrukt dat het gegeven dat een persoon psychische problemen heeft die voortvloeien uit mogelijks traumatische gebeurtenissen niet automatisch leidt tot het besluit dat deze hij in zijn land van herkomst onderworpen werd aan handelingen die aanleiding dienen te geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Voorts blijkt uit een attest van augustus 2013 dat uw man aan de dokter te kennen gaf dat hij geheugenproblemen had, dat hij dingen vergat die gebeurd zijn of wat hij daags voordien gedaan had, dat hij op 01/04/2014 een operatie aan de hersenen onderging, en dat uw man bij de controle onderzoeken hierna vermeldde dat hij wel nog concentratiestoornissen had. Er moet vooreerst worden opgemerkt dat deze attesten niet meer actueel zijn en aldus niet aantonen als zou uw man in het kader van zijn vijfde verzoek nog dergelijke concentratieproblemen ondervinden. Ook bieden deze medische attesten absoluut geen verklaring voor bepaalde vaststellingen in zijn dossier, met name het verzwijgen van de ware reden waarom hij in 2012 zijn land van herkomst verliet en het voorleggen van (ver)vals(t)e documenten (zie de motivatie m.b.t. de door uw man voorgelegde convocaties). Deze attesten vermogen bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van jullie verklaringen te herstellen."

Een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, en naar rapporten en (internet)artikelen, volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissingen worden genomen in overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoekers aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Voorts verwijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissingen en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet

correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Betreffende verzoekers hun verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 31 juli 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij wel gemotiveerd hebben in het verzoekschrift waarom zij het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing. Zij hebben namelijk tijdens hun 5de asielaanvraag nieuwe documenten aangebracht die de kans op internationale bescherming vergroten. Verzoekende partijen bevinden zich door deze afwijzingen in een vicieuze cirkel. Voorts wijzen zij er op dat er voor hen ernstige medische problemen zijn, en dat het niet opgaat te stellen dat niet met zekerheid kan vastgesteld worden dat deze problemen te wijten zijn aan hun vrees voor vervolging. Volgens verzoekende partijen kan ook niet met zekerheid gesteld worden dat deze problemen niet te wijten zijn aan de problemen die zij hebben gekend. Een feit staat vast, de medische problematiek is ernstig, verzoeker werd in België geopereerd en de medische attesten moeten dan ook in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van hun vrees.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 31 juli 2018 opgenomen grond. Verzoekende partijen komen in wezen niet verder dan het volharden in de bewijswaarde van de door hen bijgebrachte documenten, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekende partijen spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekende partijen nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen van verzoekende partijen en de door hen nieuw neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven niet vermogen om te buigen.

Wat betreft de medische attesten, stelt de Raad vast dat deze medische attesten de geloofwaardigheid van het ingeroepen asielrelaas niet kunnen herstellen of als bewijs gelden voor de aangehaalde problemen. De behandelende arts heeft zich hiervoor immers enkel kunnen baseren op de verklaringen van verzoekende partijen, waardoor deze attesten geen uitsluitel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. De bestreden beslissing duidt dienaangaande op goede gronden het volgende aan: *"Uit de medische attesten m.b.t. uw man blijkt dat in 1998 de diagnose van epilepsie werd gesteld na ernstige psychotrauma/depressie. Voorts wordt vermeld "Depressie vroeger door ruzie in de familie en oorlog. Nu niet meer, enkel door epilepsie." Alhoewel er in deze attesten gesuggereerd wordt dat zijn psychologische toestand in verband zou kunnen staan met gebeurtenissen die uw man in zijn land van herkomst zou hebben meegemaakt, kan dit niet met zekerheid worden vastgesteld. Deze attesten bevatten immers slechts summiere informatie over zijn vervolgingsvrees, die enkel gebaseerd kan zijn op jullie verklaringen en aldus geen objectieve bewijswaarde heeft. Deze attesten vormen aldus geen bewijs dat zijn psychische moeilijkheden een rechtstreeks gevolg zouden zijn van jullie beweerde vervolgingsfeiten. In dit kader dient nog te worden opgemerkt dat u zelf aanhaalt (5de VIB DVZ pt. 15; 5de VIB CGVS p. 3-5) dat uw man, in weerwil met zijn beweringen, nooit problemen heeft gekend met de Tsjetsjeense autoriteiten. In dit verband moet volledigheidshalve worden benadrukt dat het gegeven dat een persoon psychische problemen heeft die voortvloeien uit mogelijks traumatische gebeurtenissen niet automatisch leidt tot het besluit dat deze hij in zijn land van herkomst onderworpen werd aan handelingen die aanleiding dienen te geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Voorts blijkt uit een attest van augustus 2013 dat uw man aan de dokter te kennen gaf dat hij geheugenproblemen had, dat hij dingen vergat die gebeurd zijn of wat hij daags voordien gedaan had, dat hij op 01/04/2014 een operatie aan de hersenen onderging, en dat uw man bij de controle onderzoeken hierna vermeldde dat hij wel nog concentratiestoornissen had. Er moet vooreerst worden opgemerkt dat deze attesten niet meer actueel zijn en aldus niet aantonen als zou uw man in het kader van zijn vijfde verzoek nog dergelijke concentratieproblemen ondervinden. Ook bieden deze medische attesten absoluut geen verklaring voor bepaalde vaststellingen in zijn dossier, met name het verzwijgen van de ware reden waarom hij in 2012 zijn land van herkomst verliet en het voorleggen van (ver)vals(t)e documenten (zie de motivatie m.b.t. de door uw man voorgelegde convocaties). Deze attesten vermogen bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van jullie verklaringen te herstellen."*

Loutere kritiek buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekende partijen geen concrete tegenargumenten aan die het tegendeel bewijzen.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen dienen zich voor de beoordeling van hun medische en psychische problemen, zoals ook te lezen valt in de bestreden beslissing, te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS